

paa Favsingholm, og saa umuligt det i Øjeblikket var, havde Tanken dog ofte beskæftiget hende i hendes Ensomhed. Hun kunde ikke tro, at Dihmer skulde have mistet al Godhed for hende. Meta havde jo ogsaa skrevet, at han ofte spurgte til hende og bestandig vilde vide, om hun havde faaet Brev fra hende.

Et Automobil standsede nedenfor paa Gaden, og lidt efter hørte hun Karsten lukke sig ind i Forstuen. Det skete næsten lydløst. Kun fordi Døren fra Dagligstuen ud til Gangen tilfældigt stod aaben, kunde hun høre ham. Hun drejede op for Lyset og saae, at Klokken næsten var fire.

Det var ikke første Gang, hun om Natten havde hørt ham hænge sin Frakke op paa Bøjlen med tyveagtig Forsigtighed og liste ind til sig selv. Resigneret havde hun hidtil lukket sine Øren i for ikke at tvinge ham til den Tilstaaelse, som hun for Barnets Skyld havde villet undgaa. Men nu stod hun besluttet op og tog sin Slobrok paa. Nu vilde hun have Klarhed.

Et Øjeblik efter stod hun i Døren til hans Stue, som hun i den sidste Maaned ikke havde betraadt.

Hans Bestyrtelse over at se hende, og endnu mere hans slappe Udseende, det uordnede Haar og det løst bundne Slips gjorde alle Spørgsmaal overflødige. Hun havde faaet det Bevis, hun ønskede.

Karsten forsøgte et Smil.

„Kære, ... er du oppe!“

„Hvor kommer du fra?“ spurgte hun.

„Det veed du jo! Jeg har været sammen med Møller.“